

práva zástavního ve smyslu ob. z. občanského, jmenovitě § 448., nýbrž, jak to motivy vyjadřují, určení přednějšího práva na uspokojení, čímž se dispoice nad dotyčným majetkovým právem dlužníku odníti a právo to, čili hodnota v něm obsažená věřiteli zachovati, tudíž právo to pro jeho uspokojení z užitkovati se má.

Přípustnost exekuce dle § 331. ex. ř. dlužno tudíž zkoumati nikoliv se zřetele § 448. ob. z. obč., nýbrž pomocí řádu exekučního a uvoz. zákona k němu. Ustanovení, kteréž by exekuci na živnostenskou koncessi zakazovalo, neexistuje (viz uv. z. k ex. ř. čl. VII.—XI.), naopak, jak již shora řečeno, dovoluje ex. řád exekuci takovou dle jasného znění § 334. též na živnostenská oprávnění, tudíž na živnostenské koncesse, byť i, jako ku př. koncesse kněhtiskařská, měly povahu koncesse čistě osobní. Jest množství práv, kterýchž nelze prodati, kteráž ale podléhati mohou exekuci, arcit rovněž nikoli prodejem. Zajisté jest i postavení úředníka státního a z toho jemu plynoucí práva povahy čistě osobní; nicméně není služné úředníka státního z exekuce vyloučeno. Ovšem nevede se tato na postavení dlužníka, nýbrž na příjmy s ním spojené. Podobně též při koncessi kněhtiskařské nevede se exekuce skutečně na ni samu, nýbrž jen na užitky z ní koncessionáři plynoucí. Nelze v pravdě nahlédnouti, proč by takové koncesse, jakožto právo po způsobě monopolu na trvalý výkon užitečných jednání dosahu věřitelů měla býti odňata, když přec dokonce i sám živnostenský řád žádné překážky tomu nečiní.

Dle § 56. odst. 3. řádu toho nelze ovšem koncesse živnostenské na jiného přenesti; leč výkon její není nikterak vázán výlučně na osobu koncessionářovu (§ 55.). Obmezení platí jen ohledně živnosti hostinské a výčepní (§ 19.), kteréžto obmezení však pro obor exekuce následkem výnosu ministerstva vnitra z 20. dubna 1901 č. 10579 a výnosu min. práv z 7. května 1901 č. 12 věstníku odpadlo.

Průkaz způsobilosti pro každou živnostenskou koncessi potřebný nemůže tvořiti právní překážku přípustnosti zastoupení; speciální povinnosti pak a zodpovědnosti, kteréž tiskový zákon majiteli knihtiskárny ukládá, rovněž této otázky, kterouž výlučně se stanoviska řádu exekučního posuzovati dlužno, se nedotýkají.

Neodůvodněný rekurs bylo tudíž zamítnouti.

(Rozhodnutí z 1. února 1906 č. j. R. II. 24/6).

J. B.

Příspěvek ku praxi § 813. ob. z. obč.

Rekurs opatrovníka pozůstalosti po X. do usnesení okres. soudu v B., kterýmž exekuce na pozůstalost tu před uplynutím lhůty ku svolání věřitelů povolena byla, zemský soud v Brně zamítnul.

D ů v o d y:

Právo dědici a opatrovníku pozůstalosti v § 813. ob. z. obč. poskytnuté, aby s uspokojováním věřitelů vyčkali až lhůta ediktální uplyne, nebrání věřitelům, aby pohledávky své sporem a exekucí uplatnili. Svolání věřitelů nezastavuje ani rozsudku ani povolení exekuce, též výkon této ním o sobě se nezastavuje, nýbrž je k tomu třeba zvláštního návrhu na odklad, kterýž může učiněn býti již před podáním návrhu na exekuci, jakmile totiž vzejtím titulu exekučního popud k žádosti za odložení se poskytne. Náhled rekurenta, že návrhu na odložení exekuce podati nelze, dokud exekuce povolena nebyla, v zákonných ustanoveních opory nenalezá.

(Rozh. z 7. února 1906, č. j. R. II. 34/6.)

J. B.

K otázce příslušnosti tuzemských soudů při úrazech železničních, přihodivších se v cizině.

Opíraje se o ustanovení zákona o povinném ručení železnic ze dne 5. března 1869, ř. z. č. 27., zejména pak o § 3. cit. z., dále o §§ 87., 99., 101. j. n., podal žalobce V. P. u obchodního senátu c. k. krajského soudu v Těšíně proti košicko-bohumínské dráze žalobu o náhradu škody, kterou utrpěl tím, že přišel při železniční nehodě na stanici R. v Uhrách ku tělesnému poškození.

O námitce jak místní tak i věcné nepříslušnosti soudu žalovanou vznesené rozhodl dovolaný soud usnesením ze dne 31. března 1906 v tom smyslu, že se námitce místní nepříslušnosti vyhovuje a že se žaloba zamítá.

V d ů v o d e c h

uvedl soud podstatně, že dle § 3. zák. o povinném ručení železnic, čl. VI. uvoz. zák. k j. n. v platnosti ponechaného, patří žaloby z důvodu železničního úrazu dle volby žalobcovy výlučně před ten obchodní soud, v jehož obvodě žalovaný podnik má svoje sídlo nebo v jehož obvodě nehoda se udála. Tu však, jak jest nesporno, udála se jednak nehoda v Uhrách, jednak má žalovaná dráha sídlo v Budapešti. — Avšak ani příslušnosti dle § 87. j. n. tu není, poněvadž žalovaná společnost, mající v Budapešti svoje sídlo, má v Těšíně pouze pobočku v rejstříku tohoto soudu jako takovou zapsanou a pak jest soud závodu dle § 87. j. n. pouze upraven pro žaloby majetkového rázu a sice takové, které vzcházejí ze zaměstnání této filiálky, nikoli však pro příhody mimo obvod vedlejšího závodu se sběhnuvší. — Rovněž nelze použití příslušnosti soudu ve smyslu § 99. j. n. Tomu čelí ustanovení čl. XX. zák. ze dne 27. června 1878, ř. z. č. 62. a § 2. prováděcího zákona ze dne 27. června 1878 ř. z. č. 63., v nichž jest co do